

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 361/2025
15.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Мирјане Стојковић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу 1К бр. 54/23 од 27.11.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-835/24 од 15.01.2025. године, у седници већа одржаној дана 15.04.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирјане Стојковић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу 1К бр. 54/23 од 27.11.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-835/24 од 15.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу 1К бр. 54/23 од 27.11.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) Кривичног законика за које је осуђен на казну затвора у трајању од три месеца, у коју се урачунава време проведено у притвору од 25.01.2024. године до 22.03.2024. године, и истовремено је одређено да ће се казна извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује без примене мере електронског надзора, тако да просторије у којима станује окривљени не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а у случају да исте самовољно напусти једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, суд ће одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом, окривљеном је изречена мера безбедности обавезно лечење алкохоличара у Заводу за извршење казне затвора или одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи, која ће трајати док постоји потреба за лечењем али не дужи од изречене казне затвора, с тим да се време

provedeno установи за лечење урачунава у казну затвора, а одлучено је и о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву на начин ближе наведен у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-835/24 од 15.01.2025. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Горњем Милановцу 1К бр. 54/23 од 27.11.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Мирјана Стојковић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд укине правноснажне пресуде или само другостепену одлуку и списе предмета врати првостепеном или другостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, с тим да се поступак одржи пред потпуно измењеним већем.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да се правноснажне пресуде заснивају на незаконитим доказима те је учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног као незаконит доказ најпре означава потврду о привремено одузетим предметима ПС Горњи Милановац бр.62351/22 од 30.11.2022. године, која према ставу одбране је незаконита из разлога што у истој није наведено место где су предмети пронађени, нити је о предузетим радњама одузимања предмета састављен записник, нити службена белешка у смислу члана 286. став 2. ЗКП, те иста не садржи све елементе у смислу члана 150. став 1. ЗКП. Осим тога, у захтеву бранилац наводи да је у потврди означено да су предмети привремено одузети од окривљеног у 19 часова, док је у записнику о увиђају места догађаја констатовано да је догађај пријављен у 19,35 часова, односно да је полиција радњу одузимања предмета предузела пола сата пре него што је пријављен догађај, без одобрења овлашћеног тужиоца, без сачињавања записника или службене белешке о предузетим радњама, што радњу одузимања предмета чини незаконитом.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оцењује као неоснованим из следећих разлога:

Према одредби члана 286. став 1. ЗКП, којом је прописано овлашћење полиције у предистражном поступку, наведено је да ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, полиција је дужна да предузме

потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, да се учинилац или саучесник не сакрије или не побегне, да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, као и да прикупи сва обавештења која би могла бити од користи за успешно вођење кривичног поступка, док су ставом 2. истог члана одређене мере и радње које полиција може да предузме у циљу испуњења дужности из става 1. тог члана, па је прописано да ће се о чињеницама и околностима које су утврђене приликом предузимања појединих радњи, а могу бити од интереса за кривични поступак, саставити записник или службена белешка.

Одредбом члана 147. став 1. ЗКП, прописано је да ће предмете који се по кривичном законика морају одузети или који могу послужити као доказ у кривичном поступку, орган поступка привремено одузети и обезбедити њихово чување.

Одредбом члана 150. став 1. ЗКП, прописано је да се лицу од кога су предмети одузети, издаје потврда, у којој ће се они описати, навести где су пронађени, подаци о лицу од кога се предмети одузимају, као и својство и потпис лица које радњу спроводи.

Из списка предмета произлази да су овлашћена службена лица ПС Чачак, ПС Горњи Милановац критичном приликом – 30.11.2022. године, у складу са својим овлашћењима приликом предузимања потребних мера из члана 286. став 1. и 2. ЗКП на основу члана 147. ЗКП сачинили потврду о привремено одузетим предметима КУ број 62351/2022 од 30.11.2022. године и од окривљеног привремено одузели предмете ближе наведене у потврди, а исти записник је потписан од стране овлашћеног службеног лица и АА, од кога су предмети привремено одузети.

Сходно изнетом предметна потврда о привремено одузетим предметима, по оцени овог суда ни сама по себи нити по начину прибављања није у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку, тако да иста насупрот наводима захтева не представља незаконит доказ који није могао бити коришћен у кривичном поступку.

Стоји чињеница да у наведеној потврди није наведено место проналаска одузетих предмета, али овај недостатак по налажењу овог суда није од утицаја на законитост овог доказа, као ни недостатак по питању времена у које је сачињена потврда о привремено одузетим предметима, посебно што време када је сачињена потврда о привремено одузетим предметима не представља у смислу члана 150. став 1. ЗКП обавезни део потврде.

Повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац образлаже и наводима захтева да је суд правноснажне пресуде засновао на налазу и мишљењу вештака економске струке од 13.03.2023. године који је сачињен на основу исказа оштећене и потврде о привремено одузетим предметима, а које као незаконите означава бранилац у поднетом захтеву.

Овакви наводи браниоца окривљеног оцењени су као неосновани, с обзиром да је на основу законито сачињене потврде о привремено одузетим предметима, у којој су описани предмети који су одузети од окривљеног, сачињен налаз и мишљење вештака економске струке Милана Брковића, да је вештачење одређено на основу наредбе Основног јавног тужилаштва и у истом је утврђена вредност одузетих предмета по

потврди о привремено одузетим предметима од окривљеног, па су супротни наводи браниоца да се ради о доказу који је „плод отровног дрвета“, оцењени као неосновани.

Бранилац даље наводи да је повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП учињена и тиме што се правноснажне пресуде заснивају на записнику о испитивању сведока оштећене ББ пред Основним јавним тужиоцем у Горњем Милановцу Кт бр.31/23 од 09.03.2023. године, који записник је сачињен противно одредби члана 300. став 1. и члану 74. став 1. тачка 2) ЗКП.

Незаконитост овог доказа се, по наводима браниоца, састоји у чињеници да је оштећена испитана у својству сведока без присуства окривљеног и без присуства браниоца окривљеног, а да у списима предмета нема доказа да је јавни тужилац упутио позив окривљеном и браниоцу да присуствују испитивању овог сведока иако је за дело које је окривљени ставио на терет прописана обавезна одбрана.

Одредбом члана 300. став 1. ЗКП прописано је да је јавни тужилац дужан да браниоцу окривљеног упути позив да присуствује саслушању осумњиченог, односно да осумњиченом и његовом браниоцу упути позив, а оштећеног обавести о времену и месту испитивања сведока или вештака. Ставом 6. истог члана прописано је да ако позив осумњиченом и његовом браниоцу није достављен у складу са одредбама овог законика, односно ако се истрага води против непознатог учиниоца, јавни тужилац може предузети испитивање сведока или вештака само по претходном одобрењу судије за претходни поступак.

Из списка предмета не произлази да је окривљеном и његовом браниоцу упућен позив за саслушање сведока, на који начин је јавни тужилац поступио противно одредби члана 300. ЗКП. Међутим, имајући у виду да је одредбом члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП прописано да ова битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог законика не може заснивати, осим ако је с обзиром на друге доказе очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда, а да из списка предмета произлази да првостепени суд побијану правноснажну пресуду није засновао искључиво на исказу сведока оштећене, већ је чињенице везане за извршење кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) ЗКП, за које је окривљени АА оглашен кривим, утврдио на основу потврде о привремено одузетим предметима који су се налазили код окривљеног. Дакле, како нижестепене пресуде нису засноване само на исказу сведока оштећене ББ то је, по оцени Врховног суда, с обзиром на друге доказе изведене у законито спроведеном поступку, очигледно да би и без тог доказа била донета иста пресуда, па су супротни наводи браниоца оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић,с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић